

Fågelmorden. En deckarföljetong: del 7

Jag vaknade långsamt till sans igen i rummet med det blå golvet och ropade på Anna.

- Snälla vad är klockan? Hur länge har jag sovit?

Petter kom på raska fötter från köket och förklarade att Anna var upptagen, hon skulle ha sin presentation om kungsfåglarnas bosättningsritualer idag. Själv hade han klarat av sin om trutarnas fortplantning igår, så denna dag hade han beslutat sig för att fira från konferensen. Klockan var elva på fredagförmiddagen. Petter hade redan ett glas mousserande i handen och frågade om jag ville ha. Jag vinkade avvärande.

- Tack, men gärna lite mera vatten. Och så måste jag gå och kissa, kan du vara snäll och kolla om jag ramlar? Jag känner mig lite yr.

Jag klarade toabesöket utan att svimma och återvände till sängen. Jag kände mig fortfarande jättetrött och började nästan misstänka att Anna gett mig sömnmedel i stället för värktablett igår. Men varför skulle hon göra så?

- Petter, vet du om det är någon som har ringt polisen? Det ligger ju två lik på bakgården, eller dom låg i alla fall där igår.

- Det låter ju fruktansvärt. Inget jag har hört något om.

Om jag vid åsynen av Finks och Pardals döda kroppar inte trott mina ögon, var det nu mina öron jag inte litade på. Hur hade ryktet om dubbelmordet kunnat undvika att sprida sig inom hotellets väggar?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten